

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Trg Svobode, 6

Izhaja enkrat na mesec

Izdaja S.K.P.D. »Francišek B. Sedej« iz Števerjana

Registriran na sodišču v Gorici, dne 7. marca 1969, številka 72

UREDILI: ANKA IN ALENKA ČERNIC · MARIJAN TERPIN · GABRIJEL VIDRIH · MILENA VOGRIC · DAMJAN TERPIN
UPRAVNI SVET: MIRKO HUMAR · BORIS HLADNIK · EDI HLEDE (Odgovorni urednik) · Lasten tisk

OPREMILI: IVAN VOGRIC · BRANKO TERCIC · FLORIAN LANGO

Števerjan, junij 1982

Leto XIV.

Štev. 4

Ludvik Zorzut

ČRIEŠNJE SO RDAČE

Črni ti kosi, kot bi ponoreli,
zletajo, žvižgajo v drage, v snežače,
čriešnje so rdače že, čriešnje so rdače,
škorcei za njimi so v breg skoprneli: —
Gostija, gostija.

Brici veseli vsi — nunci in nune —
božajo čriešnje. Prepolne so veje
čufre, cepik, drugoberenc — kdo šteje?
Sanjajo kmetje visoke račune: —
Kupčija, kupčija.

Pesnik pod čriešnjami pesnice snuje
v svojih še živih presladkih spominih,
ustnice — čriešnje v rudečih rubinih,
davni sen splaval je čez Vrhujce: —
Poezija, poezija.

V PRIČAKOVANJU SVETE BIRME

O zakramentu sv. birmе pravi liturgija, da je "potrditev v veri". Vero smo namreč prejeli kot nezaslужen dar pri sv. krstu. Pri tem ne mislim na življenje po veri, temveč na sposobnost in pripravljenost verovati. Teologi namreč razlagajo, da se pri krstu vlijejo tri božje čednosti, vera, upanje in ljubezen kot dopolnilo posvečujoče milosti božje in kot možnost, da kot otroci božji verujemo, upamo in ljubimo. Tega namreč nismo sposobni sami od sebe, ampak nam je dano od zgoraj od Očeta luči, od katerega je vsak dober dar.

Pri krstu je zato otrok opremljen z vsem potrebnim, da more živeti kot božji otrok. Rekel sem, "da more", kajti nihče ni prisiljen, da tako tudi živi. Lahko gre tudi drugačno pot. Izbira te "drugačne poti" postane navadno akutna ob prehodu iz otroštva v mladost. Do te dobe smo vsi bolj ali manj sledili staršem in njihovim naukom. Tudi k maši smo hodili, ker so doma tako rekli; imeli smo za resnico, kar so nas učili. Na zaupanju na starše in vzgojitelje je bila zgrajena tudi naša vera. Verovali smo, ker smo zaupali staršem, g. katehetu, skupnosti, v kateri smo živeli. Tako je vsaj bilo s tistimi, ki so imeli verne starše in so živeli v vernem okolju.

Toda v življenju slehernega mladega človeka, fanta kot dekleta, pride moment, ko se želi odtrgati od staršev, se osamosvojiti, hoditi svojo pot, soditi z lastno pametjo. Teda se sreča tudi s problemom vere in življenja po veri. Ali je res, kar so me učili? Ali je prav, kakor sem do sedaj živel? Vprašanja se pojavijo in so se pojavila v življenju vsakega izmed nas starejših. Kako smo jih rešili? Kdo nam je pri tem pomagal?

Na zastavljena vprašanja smo odgovorili eni tako, drugi drugače. Zato se je tudi naše življenje obrnilo v smer, v kakršno se je. Pri tem se nam je zdelo, da sami odločamo. Toda to ni bilo res. V nas, v naši vesti, v naši duši je delovala tudi milost, tudi božji navdih, kakor pravi Jezus: "Stojim pri vratih in trkam..." Če smo na trkanje odprli vrata svoje duše, se je naša vera utrdila; če smo ta vrata zaprli, so izhlapeli spomini na otroško vero in mladi človek se je znašel brez vere. To se pravi brez zaupanja in potrditve v Kristusovo oznanilo.

Zadnje čase priporoča sv. Cerkev, naj prav v to odločilno dobo življenja pade prejem zakramenta sv. birmе. To je pri 13. ali 14. letih. Mladostnikom naj v tej dobi prav na poseben način po-

maga Sv. Duha v reševanju njihovih osebnih problemov, posebno še problema vere in življenja po veri. Sv. birma naj jih potrdi v veri, ki so jo v zametku prejeli pri krstu, naj jim pomaga pri osebnotnem odločanju za vrednote, ki jih Kristusovo oznanilo obljublja vernikom. O teh vrednotah pravi sv. Pavel: "Tako tečem, da jih dosežem".

Zaradi tega se starši, botri in zlasti birmanci, morajo varovati nespameti, ki se razpasla ob birmi, nespameti namreč, da jim pomeni ta zakrament predvsem bogata darila. Včasih smo govorili o kolačih in uri, danes je vse to premalo; darila morajo biti dosti dragocenejša. Dokler je obdarovanje ob birmi imelo simboličen značaj darov Sv. Duha, je bilo kar na mestu, ko pa je postalo neke vrste tekmovanje, kdo bo bolj obdarjen, in so postali ti darovi glavni smisel birme, je to zelo zelo slabo. Vrnimo se zato k prvotnemu smislu obdarovanja za birmo: darovi naj bodo skromni in naj imajo simboličen značaj darov Sv. Duha in duhovne vezi med birmancem in botrom oz. botro.

Še huje je, če birma pomeni za birmanca konec ne samo obiskovanja verouka, temveč tudi konec z vero in verskim življenjem. Kjer je tako, tam birma ni več "potrditev v veri", ampak začetek nevere. To pa je greh zoper Sv. Duha.

Sv. birma v župniji naj bo tudi potrditev vere za starše birmancev in za njihove botre. Sv. Cerkev hoče to doseči tudi s tem, da zahteva potrdilo o vernosti botrov, ker birma ni kako civilno dejanje, temveč dejanje vere. O takšnih dejanjih pa je rekel Kristus: "Ne mečite biserov svinjam". Ne ponujajte dejanj vere tistim, ki so neverni. Saj so lahko najboljši ljudje in največjega spoštovanja vredni, toda sv. birma je kot ostali zakramenti obred vernih ljudi, kot uči zadnji koncil: "Zakramenti vero ne le predpostavljajo, ampak jo z besedami in rečmi tudi hranijo, krepijo in izražajo, zato se imenujejo zakramenti vere".

Sv. birma, ki bo v Števerjanu v nedeljo 4. julija ob 17. uri, naj zato utrdi v veri in v verskem življenju nas vse. Najprej birmance. Teh fantov in deklic iz Števerjana in iz Jazbin bo 25.

Potem njihove starše in botre, ki naj z besedo in zgledom svetijo novim polnoletnim kristjanom v njihovem življenju. Končno pa tudi nas, vaše dušne pastirje, ki smo prvi poklicani, da števerjanskemu in jazbinskemu občestvu vero oznanjamo in po njej živimo.

Zato: "Pridi, Sv. Duha, in napolni srca svojih vernih..."

K. Humar
župni upravitelj

IZ ŽIVLJENJA ŽUPNIJSKEGA OBČESTVA

Pod tem naslovom naj bi Števerjanski vestnik, ki je glasilo društva Sedej, prinašalo tudi utrinke dela na župnijski ravni. Zaje-malo naj bi celoto vrenja, brstenja ali pa usihanja našega verskega delovanja. Zapisi bodo kritične vzpodbude za boljše delo, saj in-formacija v nekem smislu bistveno formira človeka kristjana, ki hoče odpluti na globlje. Pomudimo se najprej pri naši šmarnični pobožnosti. Udeležba je bila vsaj prvo polovico meseca v Števerja-nu in na Jazbinah kar številčna. Resda je bilo branje nekoliko dol-gočasno, vsekakor pa smo verniki lahko dobili vsaj nekaj vzpodbud za svoje življenje. Verniki na Jazbinah so bili, vsaj tako mislimo, lepo postreženi. Kar trikrat tedensko. Verjetno zato tudi hvaležni. Pohvaliti moramo otroke v Števerjanu, ki so ob sredah skupaj s se-strami iz vrtca sami oblikovali šmarnično pobožnost. Skupaj z orga-nistom g. Hermanom je bila naša hvala Mariji še toliko bolj lepa in slovenska, saj brez petja tako bogoslužje ne predstavlja za Slovence prave pobožnosti.

Za prihodnje leto bo treba misliti na modernizacijo šmarnične pobožnosti. A počasi in radikalno. Marija ne sme iz našega življen-ja. Vsem res prisrčna hvala, posebej naši starejšim, ki vsak dan mo-lijjo rožni venec. Ne zato, ker imajo čas, ampak v božjo čast in nam v pomoč. Prvo sv. obhajilo je za vse, najprej za prvoobhajance same, zelo lep praznik. Obhajali smo ga v Števerjanu 30. maja, na Jazbinah pa 6. junija. Lepo sodelovanje in gotovo tudi vsa priprava, ki se sestoji iz tolikih drobnih del, ki se marsikdaj ne opazijo, od čiš-čenja cerkve, pa krašenja, vse priprave staršev, pevcev, otrčk, ki so resnično pokazali svojo trdno voljo, da po tako lepem in prisr-čnem nastopu na Mostu na Soči, z novim zaletom, dajo prazniku naših prvoobhajancev notranje svežine in prisrčne otroške vere. Naši letošnji prvoobhajanci so: Dorni Damjan, Belloni Massimo, Favretto Barbara, Buzzinelli Ksenja, Gravnar Tosja, Knez Jadran, terpin Ja-nez, Simčič Andrej, Komic Aleksander, Lango Robert, Humar Valentina (Števerjan), Prinčič Tanja, Korsič Mitja, Decarlo Barbara (Jazbine).

Seveda vse praznovanje dobi pravi pomen v uresničevanju sklepov in spoznanj iz priprave na prvo sv. obhajilo. Zato ima vsak prvoob-hajanec na obhajilni mizi svojo rdečo svečko. Ko pride k sv. maši si jo prižge in tako tudi na zunaj pokaže, da ni bilo prvo sv. obha-jilo samo prvo in zadnje. Vse do začetka novega šolskega leta bodo imeli priliko vsem pokazati, da so že vsaj malo zreli kristjani.

30. maja smo na Jazbinah praznovali praznik Marije Pomočnice kristjanov. Zares lepo pripravljeno praznovanje. G.a Ivanka (more= biti še kdo zraven) je krasno pripravila cerkev. Slovesnost je vodil g. dr. Oskar Simčič in tudi vodil procesijo po vasi. Posebej lepo je bilo srečanje z g. Martinčičem, ki ima, kot vemo velike zaslugе na Jazbinah. Tudi vreme nam je bilo naklonjeno. Res, pri vseh praznovanjih. Pa še prijazna postrežba pri Prinčičevih. Kam lepše. Bog povrni vsem.

Po vseh hvalah je treba še malo "pojamrati". Vsi vemo, kako je potrebna za vsako veliko odločitev vsaj neka priprava: otroci na izpite, na delo v vinogradu, na vse skratka...Samo za pravo krščansko življenje vsem nam velikokrat "šepa". Kar dušni pastir izve nekako iz prvih ust, je smrt. Pa če je kdo bolan, težje bolan, za to, velikokrat prepozno. Pa bi bilo umestno bolniško maziljenje tudi prej, ne samo zadnji hip, da se "duša v nebеса lepo pospravi". Bolniško maziljenje ni nobena "zadnja" vstopnica za drugi svet, ampak po trditvah II. Vatikanskega koncila in tudi prejšnje prakse, čudovita pomoč bolnemu človeku da lažje prenaša težave in ohrani trdno zaupanje v Boga.

Dalje dušni pastir, ali duhovnik, ni na vasi samo za uradne stvari, kakor uradnik v kateremkoli uradu, ampak bistveno nekaj več. Seveda je najlažje sumirati vse potrebe, tako tudi duhovne, na nekaj praznih formulacij, pa čeprav v še tako dozdevni prijateljski obliki. Uradniki običajno ne uživajo ne vem kakšnega spoštovanja, razen seveda ko je človek v potrebi, duhovnik bi pač v tem oziru moral. Ne samo zato, ker njegovo poslanstvo predstavlja Kristusovo delo na zemlji, ampak ker se edino v tem prijateljskem ozračju lahko človeku najlepše približa. Mite je treba razbiti, a žal si jih prav moderni človek, ki venomer kriči po demitizaciji in kolosalnih novotarjah, nove mite ustvarja. Duhovnik ne more efikasno delovati, če je tujec, ki mu je že vnaprej onemogočeno marsikatero pozitivno delovanje. Gre predvsem za zaupanje in preprosto rečeno pripravljenost pomagati v duhovnih stvareh. V tem je bistvena poteza duhovništva. Vse drugo je prepuščeno avtonomnemu delu laikov. V duhovnih stvareh je duhovnik ekspert, v vseh drugih je lahko svetovalec ne pa prvobitni akter, čeravno laiki v določenem trenutku ne predstavljajo najboljšje pripravljenosti za popolno delovanje v svetnih stvareh. V duhovnih stvareh je duhovnik pripravljen vedno biti najprej prijatelj in pomočnik. Zato ni potreben nek uraden čas. Dobremu prijatelju pa se vedno ponudi prostor v družini, kjer naj nudi svojo pomoč, znanje v svoji bivanjski osveščenosti, s katero daje tudi zaradi posvečenja

in pomoči Kristusa, upanje polne nove razsežnosti bivanja. Zato predstavlja obisk družin eminentno priliko srečanja na prijateljski ravni, ki vključuje zaupanje in pripravljenost sodelovanja zato, da bi posamezna družina in celotna skupnost rastle v emotno skupnost ljudi, ki postajajo vedno bolj novi ljudje v Kristusu. K temu so poklicane najprej mlade družine, kjer je prisotnost novih načinov bivanjskega osveščevanja še kako potrebna. Mlade družine, ki še nimajo svoje zakoreninjenosti in iščejo "novega vina, ki ga skušajo vlivati v nove mehove", so eksistencialno nujno potrebne iskanja, ki ga velikokrat ne zmorejo same. Tukaj je še posebno potreben duhovnik, ki ne predstavlja nekakšnega vohunskega satelita za zbiranje podatkov za obrekljivke in ljudi kokošjih možganov, ampak najprej in predvsem družinskega prijatelja, ki zna najprej poslušati, potem razumeti in šele potem človeka, ki svetuje, usmerja in pomaga. Ljudje smo pač danes taki, da neradi poslušamo nasvete, ker se čutimo sami dovolj sposobne in avtohotne. Zato razumljivo, da se vedno bolj zapiramo v svoje majhne kroge, iz katerih ne moremo in ne maramo.

Dalje je potrebno zaupanje v vzgojnem procesu rasti otroka k samostojnosti. Velika nevarnost razčlovečenja človeka je zatrapanost sodobnega človeka v procesu rasti k samostojnosti zaradi ogromnega informacijskega aparata, ki človeku vsiljuje različne profile, ki pa so lahko le plehka manipulacija. Avtoriteta starih vzgojnih elementov (družina, šola, Cerkev) je velikokrat prešibka, da bi mogla dati mlademu človeku to, kar mu je v prejšnjih časih nudila v večji meri. Nujno potrebno je, da se ta avtoriteta obnovi. Zato mora družina, ki je še vedno prafaktor prave vzgoje, nuditi, pa čeprav v prenovljeni obliki vse kar človek neizogibno potrebuje. Ne šola, ne Cerkev ne more dati onih prepotrebnih življenskih drž, ki jih mladi človek prejme preko staršev. Nikoli ni nadomestek to, kar je original. Prav za delo Cerkve je to jasno, ker milost gradi na naravi.

Nič ni sicer izgubljenega, dokler bitka še traja. A v boj je treba iti dobro pripravljen. Ponudimo torej mladim vse, kar za življenje potrebujejo. Nobena naložba ni tako dobra, kakor ta! Nič ne pomenijo lepe hiše, lepo in vzorno urejeno posestvo, če ljudje niso dobri in plemeniti.

Župnijski svet je imel sejo v četrtek 10. maja. Navzočih je bilo komaj polovica svetovalcev. Obravnavali smo pretekle in prihodnje dogodke. Predvsem je g. župni upravitelj podal pregled, kako je z obnovo župnišča in cerkve. Pri župnišču so bila naroče-

[illegible]

IZ OBCINSKE UPRAVE

Vsi lastniki zemljišč, ki mejijo z občinskimi cestami, so naprošeni, da:

1. ne orjejo svojih zemljišč prav do roba ceste, marveč, da si uredijo omejek, kjer bodo lahko obračali drevo, živo ali traktor, ne da bi s tem kvarili ceste in cestnih obronkov;

2. skrbijo za obcestne plotove, da ne bi poškodovali ceste ali jo zozili ter da bi odstranili veje dreves, ki segajo čez rob ceste;

3. preprecijo vsade, ki bi utegnili nastati po dežju. Slednji povzročajo največ preglavic cestnemu prometu. Zato je poglavitna naloga lastnikov zemljišč ta, da poskrbijo za takojšnjo odstranitev zemlje in očiščenje ceste. V nasprotnem primeru bodo odgovorni pri cestnih nesrečah, ki bi jih utegnila povzročiti umazana cesta, in bodo kaznovani.

ŽUPAN

Dovoljenje za nabiranje gob lahko dvignete na občinskem uradu vsak dan od 9. do 13. ure. Plačati pa morate 7.000 lir za povracilo stroškov.

Goriški Katastrski urad je poslal v naso Občino tehnika, ki je meril, ocenjeval in uvrščal particеле in njihovo gojitvev. Pregledoval je tudi poslopja. Pri tem je ugotovil, da veliko hiš, predvsem novjših zgradb, ni vknjiženih v katastrskih knjigah in jih zato ni na mapah. Zato vabi vse zainteresirance, naj svojo dolžnost čimprej opravijo. Dobiti si morajo zemljemerca, ki bo poskrbel za vknjiženje poslopja.

Vsakdo, ki je pravkar končal z zidavo in ima v rokah dovoljenje za bivanje (certificato di abitabilità), mora v roku 6 mesecev javiti na katastrski urad in se vknjižiti.

Kršitelj bo plačal globo.

[illegible]

Alfio Coco se je rodil v Codroipu 30. avgusta 1961. Tam so stanovali skoraj dve leti, nato so se preselili v Čedad, kjer še danes živijo. Njegovi starši so si sezidali hišo na Jazbinah, kamor so nato v kratkem preselili.

Naj Bog da pokojniku večno plačilo, vsem svojcem pa obilo tolažbe in moči.

Orietta

Z A H V A L A

Zahvaljujemo se vsem, ki so z nami sočustvovali ob tej težki izgubi. Posebna zahvala domačima duhovnikoma za sv. mašo, županu, redovnikom, zboru za občuteno petje, darovalcem cvetja ter številnim udeležencem.

Žalujochi starši, zaročenka, družine Corsi, Pilon, Carollo ter Poldo in Ivanka.

RINO MARKIČ

Z navdušenjem smo pred kakimi petnajstimi leti poromali števerjanski pevci v Oblico v Benečijo, da smo zapeli na novi maši beneške-mu novomašniku Rinu Markiču.

Z veliko žalostjo pa smo se v ponedeljek, 21. junija, člani števerjanskega zbora zbrali v majhni cerkvi v Kozici, kjer je v krsti ležalo izmučeno truplo župnika Rina, ki je pred dnevi izdahnul v videmski bolnišnici.

Takoj po novi maši se je z vsem navdušenjem vrgel na delo, da bi prebudil in pomagal revnim beneškim Slovincem. Mnogi ga niso razumeli. Celo sovražili so ga. Ker je bil rahlega zdravja in tenkočutne duše, ga je to hudo prizadelo. Še daleč nismo šlutili, da ga bomo kmalu izgubili. Ko so v nedeljo pravili, da je umrl, je bilo težko verjeti, a je bila to trpka resnica.

Števerjanski zbor je zapel nekaj pesmi v cerkvi med obredom, ki ga je daroval videmski nadškof. Zapel mu je tudi ob odprtem grobu.

Zbogom Rino in hvala za vse, kar si naredil tudi v našem imenu, čeprav smo živeli daleč od tebe.

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK SO DAROVALI:

Marica Vogrič, Ušje 17, L. 10.000.=; Komjanc Agata, Gorica, L. 5.000.i;
Humar Dolores, Gorica, L. 10.000.=; Bajt Nežica, L. 10.000.=;
Terpin Karmela, Sovenca 5, L. 5.000.=; Albina Copič, Gorica, L. 10.000.=;
dr. Kazimir Humar, Gorica, L. 10.000.= Claudio Carollo ob smrti bratranca Alfia, L. 20.000.=

Bog povrni!

NAŠ POLITIČNI KOMENTAR

Tokrat se ustavimo ob nedavnih volitvah v Trstu. Kakor je znano, se je pred leti v Trstu pojavila Lista za Trst, ki je prekrizala politične račune vsedržavnim strankam in spravila občino Trst in pokrajino do take situacije, da ni možna nobena koalicija in je zato prišlo do novih volitev. Seveda nas pobleže zanima kar je v zvezi s Slovenci. Tudi tokrat se postavila Slovenska skupnost kot edina slovenska lista. Čeprav je bil volilni boj trd in za Slovence težak, saj so si nekatere lokalne liste postavile kot glavni cilj - boj proti uporabi slovenščine, je Slovenska skupnost za mnoge nepričakovano uspela pomnožiti svoje glasove. To dokazuje, da sčasoma mnogi Slovenci spregledujejo, da nimajo kaj iskati pod italijanskimi strehami vsedržavnih strank in da je naše mesto le v slovenski stranki. To je vsekakor vzpodbudno in v zadoščenje tistim, ki se za to borijo že vse po vojni.

Treba je tudi poudariti žalostni dogodek, ki se je pripetil med volilno kampanijo. V Trst so prišli vsi "šefi" vsedržavnih strank, od tajnika DC De Mite do Berlinguerja in Craxija. No, izgleda, da je Craxi postavil pogoj za njegov prihod ta, da se na odru kjer bo on govoril, ne govori v slovenščini. Tako se je namreč zgodilo. Socialisti, ki vabijo tudi Slovence naj volijo zanje so prepovedali uporabo slovenskega jezika.

Če Slovenci po takem ravnanju ne vidijo kaj jih čaka v takih strankah pomeni, da smo naravnost slepi.

12. FESTIVAL

Odprte meje. Enotni kulturni prostor. Prijateljstvo. To je naš festival. Ni med nami mej, ni pregrad, ni zakoličenih ograj. Prisotna je ljubezen, tovarištvo, veselje.

Vežejo nas slovenske viže. Od Prekmurja, do Gorenjske, Koroške, Dolenjske, Primorske.

Seveda ni vsako leto enakega zanosu. Kakor valovi, tako pljuskamo tudi mi. Posebno v zamejstvu, kjer se čuti vpliv tujih šeg in navad. Vendar pomeni festival trden mejnik v našem boju za lepo slovensko pesem in besedo. To bo tudi letos 12. festival.

Prosvetno društvo "F.B. Sedej", ansambel "L.Hlede" in vsa števerjanska mladina se za to srčno zavzemajo in vas na prireditev toplo vabijo.

IZIDI NAŠIH ŠTUDENTOVNIŽJA SREDNJA ŠOLA "Ivan Trinko" Gorica

I. razred

Decarlo Glorija	Falcicchia Tiziana
Buzzinelli Marino	Ciglič Bogdan
Corsi Igor	Marassi Marko
Skok Edi	Štekar Dean
Tomažič Walter	Bednarich Cristina
Mužič Nataša	Škorjanc Anamarija
Terčič Viga	Corsi Mihael
Hlede Damijan	En dijak je bil zavrnen.

II. razred

Graunar Nadja	Vogrič Nataša
Corsi Marco	Klanjšček Mateja
Humar Marija	Klanjšček Damjan Igor
Trije dijaki so bili zavrneni.	

III. razred

Vsi dijaki so bili pripuščeni k zrelostnemu izpitu.

UČITELJIŠČE "Simon Gregorčič" Gorica

II. razred : Padovan Franka

III. razred Nicolosi Sabrina

GIMNAZIJA LICEJ " Primož Trubar" Gorica

IV. gimnazija: Ciglič Igor

III. licej: En dijak je bil pripuščen k maturi.

TRGOVSKI ZAVOD "Ivan Cankar" Gorica

I. razred: Nicolosi Romeo

Ena dijakinja ima popravne izpite.

II. razred: Terpin Simon

III. razred: Trije dijaki so bili pripuščeni k mali maturi.

ISTITUTO TECNICO AGRARIO Čedad

III. razred: Štekar Mario

IV. razred: Vogrič Ivan

(sledi na naslednji strani)

OBISK NOVOGORIŠKEGA ŽUPANA V ŠTEVERJANU

Pred dnevi je bila na obisku v Števerjanu delegacija občine Nova Gorica, ki jo je vodil novi predsednik Debenjak. Na občinskem sedežu jih je sprejel župan Klanjšček z ožjim odborom in predstavnikom manjšine. V dolgem in prisrčnem razgovoru, so novogoriški delegaciji prikazali življenje v naši občini in probleme s katerimi se naša občina bavi. Izrazili so nadalje zadovoljstvo, da je prišlo do takih dobrososedskih stikov tudi po želji Slovenske skupnosti, ki upravlja števerjansko občino že vse od obnovitve po drugi svetovni vojni. Župan in njegovi sodelavci so se domenili z novogoriško delegacijo za nekaj konkretnih akcij, ki bi še bolj poživile medsebojno sodelovanje, kar je brez dvoma v obojestranski interes. V tak okvir spada tudi pobratenje z eno izmed bližnjih briških skupnosti. Razgovorom so se nato pridružili še jugoslovanski konzul v Trstu, Štefan Cigoj ter tajnik slovenske skupnosti Marjan Terpin in predsednik Gorske skupnosti Korsič Hadrijan.

POSLANEC FONTANARI MED NAMI

Kakor je znano, je med drugimi strankami tudi Slovenska skupnost predložila v rimskem parlamentu svoj zakonski osnutek za celovito zaščito Slovencev v Italiji. Ker sama nima svojega predstavnika v rimskem parlamentu, ji je to omogočil poslanec Fontanari, ki je doma iz Trenta in je izvoljen na listi Volkspartei iz Gornjega Poadižja.

Da bi se še bolje seznanili z našo stvarnostjo, ga je Slovenska skupnost povabila na dvodnevni obisk v našo deželo. Po tiskovni konferenci v Trstu je prišel tudi v Števerjan. Tu ga je sprejel na občini župan Stanislav Klanjšček z odborniki: Mužičem, Terpinom, Skokom in Komjancem. Prisotni so bili poleg drugih še deželni svetovalec Stoka, predsednik SSK Bratuž, pokrajinski predsednik Gradnik in tajnik M. Terpin. Ogledali so si nato mejo na Sovenci, Sedejev dom na Trgu svobode in spomenik padlih števerjancev. Uglednemu gostu so prikazali naše življenje, boje in težave s katerimi so se števerjanci dokopali do sedanjih razmer.

Senator Fontanari je dejal, da je ostal začuden nad veliko delavnostjo in zavednostjo slovenskih ljudi v teh krajih in da bo odslej še bolj dosledno zagovarjal v Rimu interese Slovencev v Italiji.

(sledi Izidi naših študentov)

ISTITUTO TECNICO AGRARIO "Paolino d'Aquileia" Gradišče

I. razred: En dijak ima popravne izpite;

II. razred: Dva dijaka imata popravne izpite.